

1072 \$
Pet. ex. 2/4
X 780

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

Τοῦ ἐξ Ἀνατολῆς καὶ ἐν τοῖς Βουνένοις ἀσκή-
σαντος καὶ ἀθλήσαντος.

Συντεθεῖσα παρὰ ΑΒΕΡΚΙΟΥ Ἱερομονάχου.

Ἀξιώσει καὶ θερμῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ Αἰδεσιμωτάτου
Ἱερέως καὶ Πνευματικοῦ Πατρός, Ἐφημερίου τοῦ
ἐν Ἀθήναις Ἱεροῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΟΥΤΕΡΗ

Προσκυνητοῦ.

Ψαλλομένη τὴν Θ' Μαΐου, ἐν ᾗ τελεῖται ἡ μνήμη του

Εἰς ἀσυνέτου ψυχὴν Θεὸς οὐκ εἰσελεύσεται, ἐὰν
καὶ εἰσελεύσεται ταχέως ἐξελεύσεται,

Στίχοι. Τὴν ἀνδρείαν οἱ Ὀθωμανοὶ τὴν σοφίαν
οἱ Εὐρωπαῖοι τὸν πλοῦτον οἱ Ἑβραῖοι καὶ Ἀρμένιοι,
καὶ οἱ Ἕλληνες τὸν ἐγωϊσμόν καὶ ὑπερηφάνειαν.

Μηνὶ Μαΐου Θ'.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Ὁσιο-
μάρτυρος Νικολάου τοῦ Νέου. Τὸ Μακάριος ἀνήρ.

Ἐν δὲ τῷ Μ. ἑσπερινῷ ἱστῶμεν στιχ. στ'.

Ἦχ. Α'. Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες, ὕμνοις τιμήσωμεν
Νικόλαον τὸν νέον, τὸν ἀσκήσει μὲν τὸν πρῶτον,
εἰτα δὲ ἀθλήσει τὸν πτερνίστην, καταβαλόντα
διάβολον καὶ συμπολίτην ὀφθέντα Μάρτυσι νῦν,
καὶ Ἀγγέλοις ἰσοστάσιον.

Ὡς ἀκαθαίρετον πύργον, ταῖς τοῦ ἐχθροῦ
προσβολαῖς, ἀναφανέντα ὄντως, ὀρθοδόξων τε σθέ-
νος τεῖχος καὶ βεβαίαν σκέπην ἡμῶν, τὸν Νικό-
λαον μέλψωμεν, ἵνα πρεσβεύῃ Κυρίῳ ὑπὲρ ἡμῶν
τῶν τελούντων τὸ μνημόσυνον.

Ἐὼα πᾶσα Ἑλλάς τε, χαῖρε καὶ χόρευε,
καὶ τῶν Βουνένων τόπος, Νικολάου τοῦ νέου, ἀ-
σκήσει καὶ ἀθλήσει, ἐκλάμψαντος νῦν, καὶ πη-
γάζοντος θαύματα, τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει εἰ-
λικρινεῖ, καὶ Χριστὸν ἀγνῶς δοξάζουσι.

Ἔτερα τρία εἰς ἡχ. πλ. Δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Πᾶσαν ὑπερβὰς τὴν αἴσθησιν, καὶ πρὸς τὴν
ἄνω ζωὴν, μεταθεῖς τὴν διάνοιαν, λογισμῷ θεό-
φρονι, καὶ ψυχῇ μεγαλόφρονι· τῆς εὐτελείας καὶ
ταπεινότητος, τῶν ὁρωμένων καταπεφρόνικας· καὶ
τὰ ἀόρατα, ὡς σοφὸς ἐπέθησας, τὸ τοῦ Χριστοῦ,
πόθος ἐκμιμούμενος, μάρτυς Νικόλαε.

Πᾶσαν τοῦ ἐχθροῦ τὴν ἔφοδον, καὶ διωκτῶν

τὰς ὁρμάς, καταλύσας τῇ χάριτι, τὸν τῆς νίκης
στέφανον, ἐνεδύσω πανόλβιε : τῆς ἀκηράτου ἀγαλ-
λιάσεως, καὶ τῆς ἀφράστου καταξιούμενος, θείας
ἐλάμψεως· ἔνθα νῦν γενόμενος, ἀμαρτιῶν αἵτησαι
τὴν ἄφεσιν, τοῖς εὐφημοῦσι σε.

Πλήρης γενναίου φρονήματος, σὺ τὴν πλευ-
ρὰν λογχευθεὶς καὶ τὴν κάραν τεμνόμενος, ὡς
πρῶτος τὴν ἀσκησιν, ὦ πολύτλα Νικόλαε· ἀν-
δρειοτάτη γνώμη ὑπέφερες τὴν μὴ διαπίπτουσαν
καὶ προορῶν τὴν διαιωνίζουσαν μακαριότητα.

Δόξα. Ἦχ. πλ. β'.

Ἐξέλαμψεν σήμερον ἡ ἐνδοξος μνήμη σου,
Ὁσιομάρτυς Νικόλαε· συγκαλοῦσα ἡμᾶς τοὺς
φιλεόρτους, πρὸς αἴνεσιν καὶ δόξαν Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ ἡμῶν : ὅθεν καὶ προστρέχοντες ἐν τῇ σοφῇ
τῶν Λειψάνων σου, ἱαμάτων χάρισμα λαμβά-
νομεν : καὶ τὸν σὲ στεφανώσαντα Σωτῆρα Χρι-
στόν, ἀνυμνοῦντες δοξάζομεν, καὶ σὲ κατὰ χρέος
μακαρίζομεν. Καὶ νῦν τῆς τυχούσης Ἑορτῆς.

Εἰσοδος. Τὸ φῶς Ἰλαρόν. Τὰ Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Σοφίας οὐ κατισχύει ποτὲ κακία. Ὅς φυ-
λάσσει τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ σώζει τὴν ἑαυτοῦ
ψυχὴν, ὁ δὲ καταφρονῶν τῶν ἑαυτοῦ καθ' ἑαυ-
τὸν ἀποθанаίτε. Ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανείζει Θεῷ·
κατὰ τὸ δόγμα αὐτοῦ ἀνταποδοθήσεται αὐτῷ.
Παίδευε τὸν υἱόν σου· οὕτω γὰρ ἔσται σοὶ εὖελ-

πισ. Ἀκούε υἱὲ παιδείαν πατρός σου, ἵνα σοφὸς γένη ἐπὶ γῆρας. Πολλοὶ λογισμοὶ ἐν καρδίᾳ ἀνδρός, ἡ δὲ βουλὴ τοῦ Κυρίου ἐπικρατήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Καρπὸς ψυχῆς ἐλεημοσύνη, ἡ δὲ προσευχὴ ἀνευ ἐλεημοσύνης ἄκαρπος ἐστί· κρεῖσσον δὲ πτωχὸς δίκσιος ἢ πλούσιος φιλάργυρος. Κακόφρων ἀνὴρ πολὺ ζημιωθήσεται. Ἐὰν ἐλέγξης ἀνδρα φρόνιμον, νοήσῃ αἰσθησιν, πρὸς διόρθωσιν· ἔλεγχῃ σοφὸν καὶ ἀγαπήσῃ σε, μὴ ἔλεγχῃ κακοῦς, ἵνα μὴ μισήσῃ σε· Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου, καὶ βουλὴ Ἀγίων σύνεσις.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Υἱὲ μὴ ὀλιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος· ὃν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, μαστιγεῖ δὲ πάντα υἱὸν ὃν παραδέχεται. Μακάριος ἀνθρώπος ὃς εὔρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν· κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲ πονηρόν, εὐγνωστός ἐστί πᾶσι, τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτήν, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστί· Μῆκος γὰρ βίου, καὶ ἔτη ζωῆς ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς πλοῦτος καὶ δόξα. Ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλαιον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Αἱ ὁδοὶ αὐτῆς ὁδοὶ καλοί, καὶ αἱ τρίβαι αὐ-

τῆς μὴ τηρῶνται. Σοφίας οὐ μήποτε ἰσχύσει κακία.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Σοφία ἐν ἐξόδοις ὑμνεῖτε, ἐν δὲ πλατείαις παρρησίαν ἄγει. Ὁ Θεὸς τῇ σοφίᾳ ἐθεμελίωσε τὴν γῆν, ἡτοίμασε δὲ οὐρανοὺς ἐν φρονήσει· Υἱὲ μὴ παραρρέβῃς τήρησον δὲ ἐμὴν βουλήν καὶ ἔννοιαν, ἵνα ζῇ σὴ ψυχὴ καὶ χάρις ἐπὶ τῷ σῶ τραχήλῳ, ἔσται δὲ ἴσσις ταῖς σαρκί σου καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου, ὁ δὲ ποὺς σου, οὐ μὴ προσκύψῃ· ἐὰν γὰρ πάθῃ ἄφοδος ἔσῃ. Ἐὰν καθεύδῃς, ἡδέως ὑπνώσῃς· ὁ γὰρ Κύριος ἐσται πρὸ τῶν ποδῶν σου, καὶ ἐγείρει σὸν πόδα, ἵνα μὴ ἀγρευθῇς. Μὴ ἀπόσχου εὐ ποιῶν ἐνδεεῖς ἡνίκα ἀν ἡ χεὶρ σου ἔχῃ βοηθεῖν· μὴ εἴπῃς ἐπανελθεῖν ἐπάναγκες, καὶ αὐριον σοὶ δώσω δυνατοῦ σοι ὄντος εὐ ποιοῖν. Ἀκάθαρτος ἔναντι Κυρίου, πᾶς παράνομος, ἐν δὲ δικαίοις ἐνεδρεύει. Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

Εἰς τὴν λιτὴν τοῦ Ἀγίου τῆς Μοναχῆς Ἡχ. Β'.

Ὁ φωτὶ σου ἄπασαν τὴν οἰκουμένην ἀγιάσας, εἰς ὅρος ὑψηλὸν μετεμορφώθης Ἀγαθέ, δεῖξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δυναστείαν σου, ὅτι κέσμον λυτροῦσαι τῆς παραβάσεως διδὸν βοῶμεν σοι. Εὐπλαχνε Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἡχ. Α'.

Ὅσις καὶ Μάρτυς Νικόλαε· σὺ τοῦ ἀμηχάνου κάλλους τοῦ Χριστοῦ ἀφιέμενος, ρέουσας δόξαν

καὶ ἡδονὰς τὰς τοῦ σώματος ἐβδελύξω· διὸ ἀσκή-
σει καὶ ἀθλήσει ὑπερέκλαμψας, ὡς ἥλιος λάμπων
παρίστασαι τῷ Χριστῷ, καὶ διηνεκῶς αὐτῷ πρε-
σβεύεις, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἦχ. Β'.

Τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην τρίβον διωδεύ-
σας, κατὰ τὴν φωνὴν τοῦ Δεσπότου, Παμμάρκαρ
Νικόλαε· καὶ νηστείαις καὶ κακουχίαις, τὴν σάρκα
κατεμάραντας, ὑπερφυῶς, τὸν δυσμενῆ τῶν ψυχῶν
κατέρραξας· καὶ νῦν, μετ' Ἀγγέλων εὐφραίνει
αἰοῖδιμε, τὸν Σωτῆρα δυσωπῶν, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς,
ἐκ παντοίων κινδύνων καὶ περιστάσεων Ἦχ. Γ'.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν τοὺς ἀσκητικούς σου καὶ
μαρτυρικοὺς πόνους πανσεβάσμιε· σὺ γὰρ ἐξ Ἑῷας
ἐν Βουνένοις ἐλθὼν, ὡς κρῖνον ἀσκητῶν καὶ ἀ-
θλητῶν, ὡς ἐν λειμῶνι ἐξήνθησας· καὶ τὴν τοῦ
Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, πνοαῖς βασάνων ποικίλων,
τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι εὐωδιάσας, διδὼ καὶ
ἡμεῖς ὡς θερμὸν προστάτην σε κεκτημένοι, δεό-
μεθά σου ἐκτενῶς, ἵνα πρεσβεύῃς Χριστῷ, ὅπως
ἴλεως γίνηται ἡμῖν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Δόξα Ἦχ. Πλ. Α'.

Στίφη δούλων καὶ Μαρτύρων, τὴν ἐνδοξον
ἀθλήσιν Νικολάου τοῦ νέου ἐθαύμασαν, κατα-
πλαγέντα τὴν ἀκλινῇ καρτερίαν αὐτοῦ. Χορόν τε
Ἀγγέλων ἐπεκρότησαν ἐξαισίως, καὶ παραλαβόν-
τες, τὴν αἰοῖδιμον τοῦ μάρτυρος ψυχὴν, μοναῖς
αἰωνίζουσας χαρμωδύνως ἐντεθείκασιν· ἢ καὶ λαμ-

πρῶς παρισταμένη τῷ Τρισακτίνῳ τῆς Τριάδος
φωτὶ, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύει τοῦ λυτρωθῆ-
ναι, ἐπηρείας τοῦ ἀλάστορος.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς. Τὰ Ἀπόστιχα Ἦχος Πλ. Α'
Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἀσκητικούς ἀληθῶς, μαρτυρικούς τε
ὑποστάς πόνους Ἀγίε Νικόλαε ἐν Βουνένοις, οἷα
ἀδάμας στερρὸς πρὸς τὰς παρατάξεις ἐνοστησάμε-
νος, ἐχθρῶν τῶν ἀθέων, θύειν εἰδώλοις πειθόν-
των σε : καὶ πειρωμένων, σοῦ τὸν πύργον τῆς πί-
στεως, βάλειν τάχιστα, προσκυνεῖν τε τὰ ξόανα·
σὺ δὲ ἐνδυναμούμενος, δυνάμει τοῦ πνεύματος ἡ-
σχυνας τούτοις ἐμφρόνως ὁμολογία τῆς πίστεως,
Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος, δι' ἧς εὖρες σωτηρίαν καὶ
μέγα ἔλεος.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὥσει κέδρος.

Χαίροις τῶν μοναζτῶν καλλονή, καὶ τῶν
Μαρτύρων τὸ φαιδρὸν ἀγαλλίαμα, ἢ γλῶσσα ἢ
ὀξύτατη, ὁ διαυγὴς ὀφθαλμός, ἐν Βουνένων τόπῳ,
ὥσπερ ἥλιος, λαμπρῶς ἀπαστράψας, ἐνθέοις
μάκαρ χαρίσμασι, καθωραΐσας τὴν ψυχὴν σὺν τῷ
σώματι, ἀπαθεία τε καὶ πολλὰς δοσιότητι. Χαῖρε
στόλε τῆς πίστεως καὶ τεῖχος ἀκράδαντον· κῆρυξ
Τριάδος τῆς θείας, Πατὴρ Ἰσοῦ τε καὶ Πνεύμα-
τος, ἦν νῦν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆ-
ναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Χαίροις ὡς νικητῆς τῶν παθῶν, καὶ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστωνύμου πληρώματος· ὡς λύκων ἡγριωμένων, ἐφορμησάντων ἐν σοί, ἐν Βουνένοις μάκαρ ἡσυχάζοντι· ἐν οἷς καὶ τὸ μέλι τῆς ἀρετῆς ἐργαζόμενος, ἐπιστηρίζων τοὺς σοὶ ἅμα ἐτύγχανες· καὶ βοῶν αὐτοῖς μετὰ θάρρους ἀντίστηται· μὴ ὅλως δειλανδρίσητε, πρὸς πίστιν τὴν ἐνθεον, ἀλλὰ τὸ σῶμα προδόντες, ψυχὰς Κυρίῳ προσάξωμεν· παρ' οὗ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἄφεσις σφαλμάτων, καὶ μέγα ἔλεος. Δόξα Ἦχ. Πλ. Δ'.

Τῶν φιλεόρτων τὸ σύστημα, δεῦτε πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν καὶ πανηγυρίσωμεν ἰδοὺ γὰρ ἐξέλαμψεν ἡ φαιδρὰ καὶ πάμφωτος μνήμη, τοῦ ἐξ Ἑώας ἐν Μάρτυσι Νικολάου ὡς ἐν ἀσκήσει τὴν σάρκα νεκρώσας, τῷ μαρτυρικῷ στέφει κεκόσμηται· διὸ καὶ ἡ σορὸς, τῶν θείων λειψάνων αὐτοῦ, ἀφθόνως πηγάζει τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα, τοῖς προσιοῦσι μετὰ πόθου καὶ πιστῶς ἐορτάζουσι τὴν ἐνδοξον αὐτοῦ ἄθλησιν· οὗ ταῖς πρεσβεῖαις Χριστέ, ἐλέησον καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Νῦν ἀπολύεις Ἀπολ. Ἦχ. Δ'.
Ὡς τῶν αἰχμαλώτων.

Ὡς τῶν νοσοῦντων ὁ ἄμισθος ἰατρός, καὶ τῶν ἐν κινδύνοις ἀπροσμάχητος βοηθός, θλιβομένων σε θερμὸς υπερασπιστής, καὶ τῶν ἐν παντοίαις

ἀνάγκαις ὑπέρμαχος, Ὅσιε μάρτυς ἐξ Ἑώας Νικόλαε· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.
Εἰς τὸν Ὁρθρον. Ὁ Ἐξάψαλμος. Τὸ Θεὸς Κύριος, τροπάριον τῆς Ἑορτῆς τοῦ Ἀγίου καὶ τῆς ἐορτῆς Α' Στίχ. Ἦχ. Α' Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς, τὴν ὑπέρφωτον μνήμην, τιμήσωμεν πιστοί, Νικολάου τοῦ νέου· καθεῖλε γὰρ στερρότητα, τῶν βαρβάρων τὸ φρύαγμα, δυναμούμενος τῇ τοῦ δεσπότου ἰσχύει· ὑπὲρ οὗ ἀθλῶν τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη· δι' ὃ καὶ δεδόξασται.

Δόξα τὸ αὐτὸ καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς. Καθ. Β'. Ἦχ. Δ'.
Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὅσοις καὶ μάρτυσι, συνεπαγάλλῃ σοφέ, ἐνχέας τὸ αἷμά σου, ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Νικόλαε ἐνδοξε· χάριν οὖν ἰαμάτων, ἡ σορὸς τῶν λειψάνων, βρῦει τοῖς προσιοῦσιν, εὐσεβεῖα καὶ πίστις, καὶ πόθῳ, τὴν σὴν μνήμην πανηγυρίζουσι.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Ἦχος Γ' Τὴν ὡραιότητα.

Ἀγγέλων τάγματα, Μάκαρ ἐθαύμασαν, τὴν καρτερίαν σου, ἐν τῇ ἀθλήσει σου, τὸν σὸν γὰρ Νικόλαε, σεπτὸν σῶμα λόγχῃ ἐπάρῃ σπαραγμοὺς ὑπήνεγκας, μαστιζόμενος ἔφερες, χαίρων τε ὑπέμεινας, κεφαλὴν τὴν ἀφαίρεις, ἵνα τῷ Χριστῷ συμβασιλεύεις, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν πρεσβεύων.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν.

Τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγνοίας σου. ὁ Γαβριὴλ κα-

ταπλαγείς ἐδόξα σοὶ Θεοτόκε. Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον : τί δὲ ὀνομάσω σε, ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διδὼς προσετάγην βοῶ σοι. Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη. Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Δ' Ἦχου.

Προκείμενον. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὥσει κέδρος εἰ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται. Τὸ πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθήτω μοι. Ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σώσει ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὕρήσει αὐτήν. Τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος, εἰὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδίσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Μέλλει γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν Ἀγγέλων αὐτοῦ καὶ τότε ἀποδώσει ἑκάστῳ κατὰ τὴν πράξιν αὐτοῦ. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν. Εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἐστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσονται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ.

Ὁ Ν. Δόξα ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Τὸ Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχ. Πλ. Β'

Ὁσιομάρτυς Νικόλας, ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ

γενναιότατε, σὺ ἐκ τῆς Ἐώας ὀρμώμενος, ταῖς τῶν σῶν θαυμάτων ἀκτίσιν, ὡς ἥλιος καταφωτίζει τὰ πέρατα· καὶ τοὺς ἐν νόσοις κατακειμένους λυτροῦσαι, ταῖς πρὸς Χριστὸν ἀπαύστοις πρεσβείαις σου.

Τὸ σῶσον ὁ Θεὸς ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς. Ὁ κανὼν τῆς Ἑορτῆς τοῦ Ἀγ. Ἦχ. Δ'. Ὡδ. Α'.

Ἀμέτοχον ὄντα με, σοφίας πάσης καὶ χάριτος· καὶ νῦν καὶ διάνοιαν, ὅλως ἀδόκιμον παιδαγωγῆσον, ὑμνεῖν σε τὸν φωσφόρον Νικόλαον μάρτυρα, τὸν παναοίδιμον. Ἀγίε τοῦ Θεοῦ.

Μολύνας τὸ σῶμά μου, καὶ τὴν ψυχὴν ὁ πανάθλιος, προσφεύγω σοι Ἀγίε, καθικετεύων σε, τῇ πρεσβείᾳ σου σωφρόνισον καὶ σῶσον, πασῶν με λυτρούμενος τῶν περιστάσεων.

Πληθεὺς ἀγαπήσεως, θείας τρισμάκαρ Νικόλαε : βασάνους ὑπέμεινας καρτερικώτατα καὶ ἀσκητοῖς ἡγλιασμένος πόνοις, Χριστῷ προσήνεξαι θῦμα πανάριστον. Δόξα πατρί.

Τριάδα ἀμέριστον, ὑμνολογοῦντας, δοξάζομεν καρδίᾳ καὶ στόματι, θερμοῖς τοῖς δάκρυσιν, ἱκετεύοντες, αὐτὴν ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, δωρήσασθαι δι' ἀγαθόητα. Καὶ νῦν.

Τὴν μόνην ἀμόλυντον, ὁ ρυπαρὸς καὶ πανάσωτος· ἐγὼ ὑπερύμνητε, ὑμνεῖν οὐ σθένω σε, ἀλλὰ δέομαι, τὰς φρένας φώτισόν μου, καὶ κάθαρὸν ἄσπιλε, ἵνα δοξάζω σε. Ὡδὴ Γ' Ἦχ. Δ'.

Δοξάζει τὴν μνήμην σου Παμμάκαρ ὁ Κτίστης τῶν ὄλων καὶ Θεός· οὐ γὰρ αὐτὸν ἐδόξασας, γενναίοις ἀγωνίσμασιν· ὅθεν ἀξίως εἴληφας, τὰς ἀμοιβὰς τῶν καμμάτων σου.

Ζητῶν σε ὁ ἐξ Ἑώας ἄρχων, ἐν ὄρει Βουνένων ἀκριβῶς ὡς εἰδὲ σε ἐκλάμποντα, ἐνδον δρυὼν πανόλβιε, πολλῆς χαρᾶς ἐμπέμπληται καὶ τὴν ὑγίαν ἀπέλαθεν.

Τοῦ κόσμου τὰ πέρατα ἐξάδει· λαμπρῶς τὰ θαυμάσια τὰ σὰ θαυματουργὰ Νικόλαε, καὶ σοῦ τὴν μνήμην ἐνδοξε, φαιδρῶς πανηγυρίζουσα Χριστὸν ὑμνοῦντα τὸν Κύριον.

Δόξα.

Ἡ ἀκτιστος φύσις καὶ οὐσία, ἡ πανυπερούσιος Τριάς καὶ βασιλεία μόνιμος, καὶ ὄντως ἀδιάδοχος, ζωῆς τῆς αἰωνίου σου, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας ἀξίωσον.

Καὶ νῦν.

Θεᾶ με Θεὸς ἐν σοὶ σκηνώσας, δι' οἶκτον ἀμέτρητον Ἀγνή· κλαπέντα βρώσει πρότερον, ἀπάτη τῇ τοῦ ὄφους· καὶ ἐκ φθορᾶς εἰς ἀφθαρτον, πάλιν ζωὴν εἰσοικίζει με,

Αἵτησις. Ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Καθ', ἡχ. πλ. δ'.
Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει καθοπλισθεὶς, ἀπειλὰς τῶν θαρδάρων μὴ πτοηθεὶς, προθύμως διήνυσας τὸν ἀγῶνα μακάριε· εὐτολμῆα ἐλέγξας αὐτῶν τὴν δυσέβειαν· καὶ σοφῶς ἐκδιδάξας τοῦ λόγου τὴν σάρκωσιν· ὅθεν τοὺς στεφάνους παρ' αὐ-

τοῦ ἐκομίσω, ἀξίως τῶν πόνων σου, καὶ ἰδρώτων σου Ἀγιε, Ὁσιομάρτυς Νικόλαε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι ποθῶ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα Ἦχος Δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐξ Ἑώας ἤστραφεν ὡς ἑωσφόρος· ὁ Χριστοῦ ἀήττητος καὶ μέγας ὄντως ἀθλητής. Ὁσιομάρτυς Νικόλαος, ὡς ἐν Βουνένοις ἀσκήσας ἐνήθλησες. Ὡδὴ Δ'. Ἦχ. Δ'. Ὁ καθημένος. Ἀγιε τοῦ Θεοῦ.

Ἡ σοφὸς τῶν σῶν λειψάνων, Ἀθλοφόρε Νικόλαε, πᾶσι τοῖς νοσοῦσι, ρῶσιν τε καὶ σθένος χαρίζεται καὶ διασώζει παντοίας περιστάσεως τοὺς κραυγάζοντας· δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Σύμπασα ἡ Θεσσαλία νέε μάρτυς Νικόλαε καὶ Ἑλλάς τε πᾶσα, μέγαν σε προστάτην ἐπλούτισαν· καὶ ἐορτάζουσι πάντες εὐφραινόμενοι καὶ κραυγάζουσι, δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Ἀσπαζόμεθα ἐν πίστει, τὴν εἰκόνα Νικόλαε· δρύας τε πηγὴν τε, χῶρον· τῶν Βουνένων ὃν ἤρδευσας μαρτυρικῶ σου παμμάκαρ θείῳ αἵματι, καὶ κραυγάζομεν, δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Δόξα Πατρί.

Ἐν τρισὶ τοῖς χαρακτήρισιν ἀνυμνῶ τὴν Θεότητα· τὸν Πατέρα μέλπω, ἅμα τῷ Υἱῷ σὺν τῷ Πνεύματι μίαν οὐσίαν καὶ δόξαν, ἕνα Κύριον, τὸν ὑμνούμενον ὑπὸ πασῶν τῶν δυνάμεων. Καὶ νῦν.

Θεοτόκον ὡς τεκοῦσαν, σὲ Θεὸν μετὰ σώματος,

ἀνυμνολογοῦμεν, πᾶσαν ἀποτρέποντες αἵρεσιν : ἐν
ἐαυτῷ γὰρ ὁ λόγος ἐξ αἱμάτων σου, σάρκα ἔμ-
ψυχον, ζωοπλαστήσας ἐπέφανεν.

Ὡδὴ Ε'. Ἅγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Λαρίσσης ὑπέρμαχοι, πάσης δ' Ἑλλάδος εὐ-
φθητε, Νικόλαε Μάρτυς τοῦ Κυρίου· σὺν Ναου-
δίῳ, καὶ Γρηγορίῳ σοφῷ· ἅμα Χριστοφόρῳ καὶ
λοιποῖς ὑμῖν συναθλήσασιν ἀηττήτῳ φρονήματι.

Μιχαὴλ Ἀκίνδυne, Παγκράτιε, Αἰμιλιανὲ καὶ
Παντολέων, σὺν Ἀρμοδίῳ καὶ Ἰωάννῃ σοφῷ·
ἅμα Δημητρίῳ τῷ κλεινῷ, ἄφεισιν αἰτήσασθαι,
τοῖς ἡμᾶς ἐορτάζουσι.

Συντόνως ἀράμενος Σταυρὸν τὸν σὸν Πανόλ-
βιε, Χριστῷ τῷ Θεῷ κατηκολούθης· ἕως τούτου
μιμητῆς γέγονας καὶ τῶν παθημάτων κοινωνός·
ὅθεν τῆς λαμπρότητος ἀπολαύεις πανάριστε. (Δόξα)

Τριάς ὁμοούσιε, μονὰς ἢ τρισυπόστατος· ρυ-
σαί με παντοίας ἐπηρείας τοῦ ἀλοτρίου καὶ καθο-
δήγησον, τρίβον εἰς εὐθείαν τοῦ ποιεῖν τὰ εὐαρε-
στοῦντά σοι, ὅπως τύχω ἀφέσεως. (Καὶ νῦν)

Πρὸς σε μου τὸν ἅπασαν ἐλπίδα Κόρη τί-
θημι· πρὸς τοὺς οἰκτιρμούς σου καταφεύγω· βλά-
βης δαιμόνων δεῖξον ἀμέτοχον, τὴν καταποθεῖσάν
μου ψυχὴν καὶ ἐξασθενήσασαν ἰδονῶν ἐπικλή-
σεις.

Ὡδὴ στ'. Ἦχ. δ'. Ἅγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν

Συνώνυμος τοῦ ἐν Μύροις Νικόλαε γέγονας

καὶ θαυμάτων κατ' ἐκείνον ἀφθόνως μετείληφας,
ἐκ κινδύνων σώζων τοὺς ἐν πίστει θερμῇ σοὶ προσ-
τρέχοντας.

Ὡ θῆμα πρὸς λεπτὸν ὄντα Μάκαρ ἰάτρεψας,
παραχρήμα, καθάρισας τὴν ψυχὴν σὺν τῷ σώ-
ματι· ὃς σπουδῇ σὸν οἶκον, ἀναδείματο Μάρτυς
Νικόλαε.

Τῇ αἰγλῇ τοῦ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ λαμπρυνό-
μενος τῶν ἀδώλων τὸ ζοφῶδες πανσόφως διέλυσας·
τῶν βαρβάρων θράσος ἐκνικήσας εἰς τέλος μα-
κάριε.

Δόξα πατρί.

Τρισάκτινον τρισυπόστατον μίαν Θεότητα· τὸν
Πατέρα σὺν Υἱῷ τε καὶ Πνεύμα τὸ Ἅγιον, εὐ-
σεβῶς κηρύττω, ἐν τὰ τρία Θεὸν ὁμοούσιον.

Καὶ νῦν.

Οὐρανῶσας γεωθεῖσαν τὴν φύσιν Πανάμωμε
τῶν ἀνθρώπων, καὶ φθαρεῖσαν αὐτὴν ἐκαινούρ-
γησας· διὰ τοῦτο πόθῳ, ἀσιγήτοις φωναῖς σὲ γε-
ραίρωμεν.

Κοντ. Ἦχ. Δ'.

Ἐξ Ἑώας σήμερον ἀναφανέντα, ὡς ἀστέρα
πάμφωτον, καὶ τῆς Ἑλλάδος εἰς δυσμὰς ὑπὲρ
Χριστοῦ ἀναθλήσαντα, σὲ ἀνυμνοῦμεν τὸν Νέον
Νικόλαον.

Κοντάκ. Ἦχ. Β'.

Τὰ ἄνω ζητῶν, τῶν κάτω κατεφρόνησας, καὶ
κόσμον λιπὼν Θεῷ ἠκολούθησας· Ἐξ Ἑώας ἀρι-
στε, ἐν Βουνέοις παρώκησας : ἐν οἷς θῆμα γε-
νόμενος Χριστῷ προσενήνεξαι Νικόλαε. Ὁ οἶκος.

Τοῦ Προδρόμου τὰς τρίβους, διὰ ζήλου μάκαρ ἐσχηκώς, καὶ τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἔνδον τῆς σῆς περιφέρων καρδίας, τὴν φάσκουσαν μετανοεῖτε: ἀπάρας τῆς σῆς Πατρίδος, ὑπερώπτης γενόμενος νεότητος, κόσμου, πλούτου, καὶ ρεούσης δόξης, οἷα τις αἰετὸς ὑπόπτερος ἔπτασαι ἐν Βουνέοις τῆς Θεσσαλίας. Κανὼν τῆς διὰ Χριστὸν ποθουμένοις σοι ἡσυχίας τυχών, οὐ μόνον ὑπερβαλούση ἀσκήσει τὴν σὴν ψυχὴν κατεκάλυνας, ἀλλὰ καὶ μαρτυρικῶς στέφει, κατὰ τοὺς πάλαι ἐνδόξους μάρτυρας κατεκοσμήθης αἰμνήηστε· καὶ εὐῶδες θῦμα γενόμενος, Χριστῷ προσενήνεξαι Νικόλαε.

Μαΐου 9. Τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου Ὁσωμάρτυρος Νικολάου, τοῦ ἐν Βουνέοις ἀσκήσαντος καὶ ἀθλήσαντος.

Πολλὰς ὑποστάς Νικόλαε, βασάνους, χαίρων ἀνῆλθες ἐν πόλει Μάκαρ τάχος Ἄμφ ἐννάτῃ Νικόλαον ἔωον γῆθεν ἄοιρον.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ μνήμη τοῦ ἐνδόξου Προφήτου Ἡσαΐου τοῦ Αἰίου μεγαλομάρτυρος Χριστοφόρου.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Καλλινίκη, Ἀκολίνα, οἱ διὰ τοῦ Ἁγίου Χριστοφόρου τῷ Χριστῷ πιστεύσασαι σὺβλες ἀπὸ τῶν ποδῶν, ἕως ὤμων διαπαρεῖσαι τελειοῦνται.

Ἡ Ἀνακομιδὴ ἢ μετακομιδὴ τοῦ Λειψάνου τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικαλάου Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ.

Ὁ Ἅγιος μάρτυς Ἐπίμαχος ὁ νέος ξίφει τελειοῦται.

Ὁ Ἅγιος μάρτυς Γορδιανὸς ξίφει τελειοῦται.

Τῶν σῶν Ἁγίων, τῆς Θεοτόκου, καὶ τῶν ἐορταζομένων Ἁγίων. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ἦχος Δ'. Ἅγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Πληρωθήτωσαν αἰσχύνῃ οἱ παράνομοι, οἱ ἀπιστοῦντες Χριστῷ, καὶ τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ: Ἡμεῖς δὲ πιστεύομεν εἰς σὲ φιλόανθρωπε, ὅτι δέδωκας, τὸν ἀθλοφόρον ἅπανιν, ἱατρεῖον τοῖς νοσοῦσι.

Νῦν ἐξέλαμψεν ἡ χάρις τῶν θαυμάτων σου, μάρτυς ἀήττητε, ὥσπερ ἀστὴρ φωταυγῆς: καὶ παῦει νοσήματα ταῖς ἐκείαις σου, δαιμόνια ἀποδιώκει. Ἅγιε, τῇ ἀφῇ τῶν σῶν λειψάνων.

Εὐπροσύνῃς τὴν χαρμόσουν γεραίρωμεν μνήμην σου ἐνδοξε, καὶ προσκυνοῦμεν πιστῶς, σορὸν τῶν λειψάνων σου, συμφώνως ψάλλοντες, ὑπερίμνητε, τῶν ὁ Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Δόξα Πατρί.

Προσκυνήσωμεν συμφώνως οἱ Θεόφρονες, Τριάδα ἀναρχον, ἓνα Θεὸν τοῦ Παντός, αὐτὴν δογματίζοντες ἀδιαμέριστον, προαιώνιον, καὶ ποιητὴν τῆς κτίσεως, εὐσεβῶς ὁμολογοῦντες. Καὶ νῦν.

ὑποτέτακται τῷ τόκῳ σου Πανάχραντε, ὡς ποιητῇ καὶ Θεῷ, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια, καὶ ἀνυμνοῦσιν αὐτόν: ἐν ἐκείτῃ, ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχειν τοῖς σὲ τιμῶσι.

Ὡδὴ Η'. Ἦχ. Δ'. Ἁγίε τοῦ Θεοῦ, πρόσβευε
ὑπὲρ ἡμῶν.

Τίς σὲ κατ' ἀξίαν εὐφημήσει, Νικόλαε νικη-
φόρε παναοίδιμε ; τίς δὲ ἀριθμήσει σου τὰ λαμπρὰ
παλαιόματα, καὶ τὸ θαυμάτων μέγεθος τῶν σῶν
πανένδοξε ; ἀλλὰ πόθῳ τιμῶμεν καὶ πίστει τὸν
δοξάσαντά σε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐκ γῆς σὺ πρὸς οὐρανοὺς ἀπέπτυσες, Νικόλαε
τῶν μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα· καὶ ἀπάτην ἄπα-
σαν, τῶν δαιμόνων ἔφυγες· καὶ τῶν εἰδώλων Ἁ-
γίε τὴν ματαιότητά, διήλεγξας στερρῶς, καὶ νῦν
κράζεις, σὲ ὑπερυψοῦμεν Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐπέβης ἐν αἵμασιν οἰκείοις, ὡς ἄρμασι στεφα-
νητὰ παμμακάριστε, καὶ πρὸς υπερκόσμια βέβηκας
σκηνώματα, παρὰ Χριστοῦ ἐπάξια, γέρα ληφόμε-
νος· καὶ νῦν σὺν τοῖς Ἀγγέλοις κραυγάζεις, σὲ
ὑπερυψοῦμεν Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας. Δόξα Πατρί.

Τρισὶν ὑποστάσεσιν ὑμνοῦμεν, ἓνα Θεὸν τοῦ
παντὸς τὸν ὑπερύσιον : ὃν Ἀγγέλων τάγματα,
εὐλαβῶς δοξάζουσιν, ἐν τρισαγίοις ἁσμασι καὶ με-
λωδήμασι : Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντα, καὶ ὑπε-
ρυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡ θαῦμα θαυμάτων, πῶς ὁ πάσης ἐπέκεινα
κτίσεως, Θεὸς ἡμῶν, κτίζεται καὶ πλάττεται ἐκ
τῆς Θεομήτορος καὶ καινουργεῖ θελήματι καὶ ἀ-
ναπλάττει με· δι' ἅμετρον αὐτοῦ εὐσπλαγχνίαν
καὶ διὰ θανάτου παρέχει τὴν ζωὴν μοι.

Ὡδὴ Δ'. Ἁγίε τοῦ Θεοῦ πρόσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Χόρευε Ἑλλάς, ἰδίως δὲ Βούνενα, καὶ ἡ ὁ-
φήλιος· πανηγυρίζετω δέ, Χριστοῦ τὸ πλήρωμα
τὴν πανένδοξον, τοῦ Νικολάου ἄθλησιν, καὶ ἐκ-
βοάτω θερμῶς· χαίρεις μάκαρ ἀσκητῶν ἀγλάϊ-
σμα, μαρτύρων παιδρὸν ἀγαλλίαμα.

Ψάλλατε λαοί, καὶ ἄσατε ἅπαντες, ὡς Προ-
φήτης βοᾷ, ὁ Θεὸς δοξάζεται, ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐ-
τοῦ ἐκάστοτε· καὶ τοὺς αὐτοῦ θεράποντας στέφει
ἐν χάριτι· καὶ δαιμόνων λύει μηχανήματα, καὶ
βροτοὺς διασώζει ὡς εὐσπλαγχνος.

Δέχου εὐμενῶς, Νικόλαε ἐνδοξε, νίκης φερώ-
νυμε, ὕμνοις τοὺς δὲ Ἁγίε, οὓς ἐκ χειλέων ἀνά-
γων φέρομεν καὶ τὴν σεπτὴν σου ἄθλησιν πα-
νηγυρίζομεν· ἐκβοῶντες, σπεῦσον ἐξελοῦ ἡμᾶς,
πειραζμῶν ἐκ παντοίων καὶ θλίψεων. Δόξα.

Δεῦτε οἱ πιστοί, Τριάδα ἀμέριστον ὑμνολογή-
σωμεν, ἀναρχον ἀίδιον, οὐσίαν μίαν καὶ κυριό-
τητα, τὴν τοῦ παντὸς δεσπόζουσαν, καὶ διὰ ἔλεος
συγχροῦσαν τοῖς βροτοῖς τὰ πταίσματα, παρέχου-
σαν δόξαν ἀθάνατον. Καὶ νῦν·

Φώτισον Ἀγνή, ψυχῆς μου τὰ ὄμματα, φῶς
ἡ κυήσασα, μὴ καταλαβέτω με, τῆς ἁμαρτίας
σκοτός τὸ δειλὸν ἀλλ' αὐτὴ με σῶσον καὶ κυ-
βέρνησον πρὸς λιμένα τοῦ θείου θελήματος.

Τῆς Λαμπροφόρου Ἀναστάσεως.

ᾠδὴ α'. ἦχος α'.

Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν λαοί. Πά-
σχα Κυρίου, Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζω-
ήν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν, Χριστὸς ὁ Θεὸς
ἡμᾶς διεβίβασεν ἐπινίκιον ἄδοντας. ᾠδὴ γ'.

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγό-
νου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρείας πηγῇν, ἐκ
τάφου ὁμωρήσαντος Χριστοῦ ἐν ᾧ στερεούμεθα.

ᾠδὴ δ'.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ,
στήτω μεθ' ἡμῶν, καὶ δεικνύτω, φαεσφόρον Ἄγ-
γελον, διαπρυσίως λέγοντα· σήμερον σωτηρία τῷ
κόσμῳ δι' ἀνέστη Χριστὸς ὡς Παντοδύναμος.

ᾠδὴ ε'.

Ὁρθίσωμεν ὀρθοῦ βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν
ὕμνον προοίζωμεν τῷ Δεσπότην, καὶ Χριστὸν ὁψώ-
μεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴ ἀνατέλλοντα.

ᾠδὴ στ'.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς. καὶ
συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους κατόχους πεπεδημέ-
νων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς,
ἐξανέστης τοῦ τάφου. ᾠδὴ ζ'.

Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄν-
θρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καὶ διὰ πάθους τὸ
θνητόν, ἀφθαρείας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐ-
λογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

ᾠδὴ Η'. Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν
τὸν Κύριον.

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
Σαββάτων, ἡ βασιλεῖς καὶ Κυρία, ἑορτῶν ἑορτή,
καὶ πανηγυρίς ἔστι πανηγύρεων, ἐν ᾗ εὐλογοῦ-
μεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ Θ'. Ὁ Ἄγγελος ἔβόα τῇ Κεχαριτωμένῃ Ἀγνῇ.

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ γὰρ
δόξα Κυρίου, ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν, καὶ
ἀγάλλου Σιών· σὺ δέ, ἁγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν
τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου. Ἐξαποστειλάριον.

Διὰ τὸν πόθον τοῦ Χριστοῦ, τὸ αἷμά σου ἐξέ-
χεας, Νικόλαε γενναιόφρων· καὶ τὴν ὀφρὺν τοῦ
δυσμενοῦς, ἀνδρείως ἐταπείνωσας· διὰ τοῦτο σὲ
πάντες, παιδρῶς ἑορτάζομεν.

Τῶν φιλεόρτων τὸ στίφος παιδρῶς πανηγυρι-
ζέτω· τὴν μνήμην τοῦ πανενδόξου, τρισμάκαρος
Νικολάου· ὡς αἵματι μαρτυρίου, τὴν ἐκκλησίαν
φαιδρύνει. (Καὶ τῆς Ἑορτῆς)

Εἰς τοὺς Αἶνους στίχ. Δ'. Ἦχος πλαγ. Δ'.

ᾠ τοῦ παραδόξου θαύματος.

ᾠ τοῦ παραδόξου θαύματος νέος ἀστήρ φαιε-
νός· τῇ Ἑλλάδι ἐξέλαμψεν, ἐξ Ἑώας ἄδυτος κατα-
λάμπων τὰ πέρατα. Ὁ θεῖος ὄντως μάρτυς Νικό-
λαος, καὶ διασώζει τοὺς κινδυνεύοντας, λύει νο-
σήματα, καὶ δαιμόνων φάλαγγας ἀποσοβεῖ, καὶ
πάθη δυσίατα· Χριστοῦ τῇ χάριτι.

Χαίροις ἀγγέλων ἐφάμιλλε, καὶ Ἀθλητῶν καλλονή, Προφητῶν Ἀποστόλων τε, καὶ δικαίων σύσκηγε· ὀρθοδόξων ἀγλάισμα, χηρῶν προστάτα, καὶ πενομένων τροφέ· τῶν ἀσθενούντων ἀκέστωρ ἄριστε πάντων ὑπέρμαχε, τῶν πιστῶς αἰτούντων σε, καὶ εὐσεβῶς, μνήμην ἐκτελούντων σου Μάρτυς Νικόλαε.

Ἀπαντες πιστοὶ συνδράμωμεν, τῇ τῶν λειψάνων σορῶ, Νικολάου τοῦ μάρτυρος, παιδρῶς ἑορτάζοντες, καὶ Χριστὸν ἱκετεύσωμεν, τὸν κτίστην πάντων, Θεὸν καὶ Κύριον· ὅπως πρεσβείαις τοῦ ἀθλοφόρου αὐτοῦ, πάντας λυτρώσῃτε, ἀπὸ πάσης θλίψεως, καὶ τοῦ πυρός, τοῦ διαιωνίζοντος, ὡς ὑπεράγαθος.

Ὅσιομάρτυς Νικόλαε, περιουσία θερμῇ τῆς Χριστοῦ ἀγαπήσεως, σαρκὸς κατεπάτησας, τὸ χαμαίζηλον φρόνημα καὶ τὴν ψυχὴν σου, ἀρετῶν κάλλεσι, καταλαμπρίνας θεοειδέστατα· πλάνην διήλεγξας, δυσεβούντων Ἀγίε, ὑφ' ὧν τὸ ζῆν, Μάκαρ ἀφαιρούμενος, χορεύεις ἄληκτα.

Δόξα Ἦχος Α'.

Ἀγῶνα διπλοῦν ἠγωνίσω, Ἀγίε Νικόλαε· καὶ τὸν δρόμον τετέλεκας τῆς ἀσκήσεως καὶ ἀθλήσεως· διὸ ἐν Ὑψίστοις σὺν Ἀγγέλοις χορεύεις, ἀντάξια τῶν πόνων σου, εἰληφῶς τὰ ἄνω Βασιλεια· ἀλλὰ πρέσβευε καὶ ὑπὲρ ἡμῶν Παμμακάριστε, τῶν πιστῶς ἑορταζόντων, τὴν πανσεδάσμιον

μνήμην σου.

(Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς)

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπολ. τοῦ Ὁρθρου. Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ παρόντα Ἀπολυτίκια καὶ Κοντάκια εἰς Ἦχον β'. Τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου.

Τοῦ Προφήτου σου Ἡσαΐα. τὴν μνήμην Κύριε ἑορτάζοντες, δι' αὐτοῦ σὲ δυσωποῦμεν σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολ. Ἀγ. Χριστοφόρου. Ἦχος Α'.

Χριστὸν ἐνδεδυμένος, Χριστόφορε γενναῖε, ἀπτόητος εἰσῆλθες εἰς τὸ στάδιον Μάρτυς, καὶ ἡσυχνας ἀνόμων τὰς βουλὰς, στεῖρξά σου ἀθλήσει Ἀθλητά. Ὅθεν πόθῳ σου τὴν μνήμην πάντες, ἐκτελοῦντες, βοῶμεν γηθοσύνως· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐν κινδύνοις ἡμῖν, προστάτην σὲ δείξαντι.

Ἀπολ. Ἀγ. Νικολάου. Ἦχος Δ'.

Ὡς τῶν νοσοῦντων ὁ ἄμισθος ἰατρὸς καὶ τὸν ἐν κινδύνοις, ἀπροσμάχητος βοηθός, θλιβομένων τε θερμῶς ὑπερασπιστής, καὶ τὸν ἐν παντοίαις, ἀνάγκαις ὑπέρμαχος, Ὅσιομάρτυς ἐξ ἑώας Νικόλαε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου. Ἦχος β'.

Τῆς προφητείας τὸ χάρισμα δεδεγμένος, Προφητομάρτυς Ἡσαΐα θεοκῆρυξ, πᾶσιν ἐτράνωσας, τοῖς ὑφ' ἡλίον τῆς τοῦ Θεοῦ φωνήσας, μεγαλόφωνως σάρκωσιν. Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ λήφεται.

Κοντάκιον Ἦχος Δ'. Ὁ ὑψωθείς. Ἀγ. Χριστοφόρου.

Ὁ τῇ ἰσχύει φοβερός καὶ τῇ ὄψει, ἐθέλουσίως σεαυτὸν παραδίδων, τοῖς ἐκζητοῦσιν ἕνεκα τοῦ σοῦ πλαστοουργοῦ, καίτοι τούτους Μάρτυρας Χριστόφορε εἰργάσω, ὥσπερ καὶ τὰ γυναῖκα τὰ παρόντα σε πρῶην· καὶ ἐν βασάνοις δ' ὥφθης καρτερῶς, ὅθεν προστάτην αἰτοῦμεν σε μέγιστε. Κοντάκιον Ἀγίου Νικολάου. Ἦχ. β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ ἄνω ζητῶν, τῶν κάτω κατεφρόνησας, καὶ κόσμου λιπῶν, Θεῷ ἠκολούθησας, ἐξ ἐώας ἄριστε, ἐν Βουνέοις παρήκησας, ἐν οἷς θυμὰ γενόμενος, Χριστῷ προσενήνεξας Νικόλαε.

Ἀκολουθία Ἀγ. Χριστοφόρου Βόλος 1921 Ἀγίου Νικολάου Τρίπολις 1906.

Τὰ Ἀπολυτίκια καὶ τὰ Κοντάκια εἶναι πρὸς εὐκολίαν τῶν φιλαναγνωστῶν ἐν τῷ Ἑσπερινῷ Ὁρθρου ὥραι 1—3 καὶ ἤν καὶ ἐν τῇ Λειτουργίᾳ βαρέως ἁμαρτάνουσιν οἱ ἀμελοῦντες κληρικοὶ τὴν Ἀκολουθίαν του. Ὁ Ἀπόστολος.

Πρὸς Τιμόθεον Α'. Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τέκνον Τιμόθεε, πρεσβυτέρῳ μὴ ἐπιπλήξῃς, ἀλλὰ παρακάλει ὡς πατέρα· νεωτέρους, ὡς ἀδελφούς· πρεσβυτέρας, ὡς μητέρας· νεωτέρας, ὡς ἀδελφάς, ἐν πάσῃ ἀγνεΐᾳ. Χήρας τίμα τὰς ὄντως χήρας. Εἰ δὲ τις χήρα τέκνα ἢ ἔγκονα ἔχει μανθανέτωσαν πρῶτον τὸν ἴδιον οἶκον εὖσεβεῖν, καὶ ἀμοιβὰς ἀποδιδόντα τοῖς προγόνοις· τοῦτο γάρ

ἐστι καλόν, καὶ ἀπόδεκτον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ἡ δὲ ὄντως χήρα καὶ μεμονωμένη ἤλπιζεν ἐπὶ τὸν Θεόν, καὶ προσμένει ταῖς δεήσεσι καὶ ταῖς προσευχαῖς νυκτὸς καὶ ἡμέρας. Ἡ δὲ σπαταλῶσα, γυνὴ ζῶσα τέθνηκε. Καὶ ταῦτα παράγγελε, ἵνα ἀνεπίληπτοι ὦσιν. Εἰ δὲ τις τῶν ἰδίων καὶ μάλιστα τῶν οἰκείων οὐ προνοεῖ, τὴν πίστιν ἤρνηται, καὶ ἐστὶν ἀπίστου χείρων. Χήρα καταλεγέσθω μὴ ἔλαττον ἐτῶν ἐξήκοντα, γεγονυῖα ἐνδὸς ἀνδρὸς γυνή· ἐν ἔργοις καλοῖς μαρτυρουμένη, εἰ ἐτεκνοτρόφησεν, εἰ ἐξενοδόχησεν, εἰ ἀγίων πόδας ἐνίψεν, εἰ θλιβομένοις ἐπήρκεσεν, εἰ παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ ἐπηκολούθησεν.

Τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἰστ' ἐβδομάδος
Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐκπορευμένου τοῦ Ἰησοῦ ἐκ τοῦ Ἱεροῦ, λέγει, αὐτῷ εἰς τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ· Διδάσκαλε, ἴδε ποταποὶ λίθοι, καὶ ποταπαὶ οἰκοδομαί. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτῷ· Βλέπεις ταύτας τὰς μεγάλας οἰκοδομάς; οὐ μὴ ἀφεθῇ λίθος ἐπὶ λίθῳ, ὃς οὐ μὴ καταλυθῇ. Καὶ καθημένου αὐτοῦ εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν κατέναντι τοῦ Ἱεροῦ, ἐπηρώτων αὐτὸν κατ' ἰδίαν Πέτρος καὶ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης καὶ Ἀνδρέας· Εἰπὲ ἡμῖν πότε ταῦτα ἔσται, καὶ τί τὸ σημεῖον, ὅταν μέλη πάντα ταῦτα συντελεῖσθαι; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς

αὐτοῖς, ἤρξατο λέγειν· Βλέπετε μὴ τις ὑμᾶς πλανήσῃ· πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, λέγοντες. Ὅτι ἐγὼ εἰμι· καὶ πολλοὺς πλανήσουσιν. Ὅταν δὲ ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκοὰς πολέμων, μὴ θροεῖσθε. δεῖ γὰρ ταῦτα γενέσθαι· ἀλλ' οὐπω τὸ τέλος· Ἐγερθήσεται γὰρ ἔθνος ἐπὶ ἔθνος, καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν· καὶ ἔσονται σεισμοὶ κατὰ τόπους καὶ ἔσονται λιμοὶ καὶ ταραχαί· ἀρχαὶ ὠδίνων ταῦτα.

Μεγαλυνάρια Ἀγ. Χριστοφόρου, Ἀγ. Νικολάου.

Σιδηρᾷ σου ράβδῳ τῶν προσευχῶν, Χριστοφόρε μάρτυς, ἀποδιώξον ἀφ' ἡμῶν, τὰς λοιμώδεις νόσους, καὶ βράβευσον εἰρήνην, τοῖς πίστει ἐκτελοῦσι σοῦ τὸ μνημόσυνον.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, τὸν ἐκ τῆς ἐώας ἐξαστράψαντα ἀθλητὴν, φύλακα καὶ ρύστην, Χριστιανῶν ἀπάντων, Νικόλαον τὸν Νέον, Χριστοῦ τὸν Μάρτυρα.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνων ἔσονται δίκαιοι. Ἀλληλούϊα.

9 Μαΐου. Μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου προφήτου Ἡσαΐου καὶ τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Χριστοφόρου.

Ὁ μέγας Προφήτης Ἡσαΐας καταγόμενος ἐξ Ἱερουσαλὴμ ἔζη ἐπὶ τοῦ βασιλέως Μανασῆ, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου ἐπριονίσθη λαθὼν μαρτυρικὸν θάνατον. Ὁ δὲ ἅγιος Χριστόφορος ἐμαρτύρησεν ἐπὶ Δεκίου ἐν ἔτει 250 μ. Χ. Ἐν τῷ συναξαρίῳ του

ἀναγινώσκονται παράδοξα πολλά, ὅτι κατήγετο ἐξ ἀνθρωποφάγων καὶ ὅτι ἦτο φοβερὸς τὴν ὄψιν καὶ τερατώδης, εἶχε δὲ συλληφθῇ αἰχμάλωτος ἐν πολέμῳ καὶ εἶχε βαπτισθῇ ἐν Ἀντιοχείᾳ ὑπὸ τοῦ Βαβύλα. Ὅταν δὲ συλληφθεὶς παρουσιάσθῃ εἰς τὸ μαρτύριον, ὁ ἡγεμὼν τρομάξας ἐκ τῆς θεᾶς ἔπεσεν ὑπτίος. Κατόπιν δὲ συνελθὼν ἐκ τοῦ φόβου μετὰ πολλὰς καὶ σκληρὰς βασάνους διέταξε καὶ τὸν ἀπεκεφάλισαν.

Ὁμιλία εἰς τὸν Ἅγιον καὶ ἐνδοξον Ὁσομάρτυρα Νικόλαον. Εὐλόγησον Πάτερ. Δι' εὐχῶν τῶν Ἀγίων.

Οὗτος ὁ ἐνδοξος καὶ περιφανὴς στρατιώτης τοῦ Κυρίου Ἅγιος Νικόλαος ἦτο ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς τὸ μέρος γεννηθεὶς ἀπὸ γονεὺς εὐσεβεῖς, ἐλθὼν εἰς ἡλικίαν δὲν συναναστρέφετο μὲ νέους ἀτάκτους ἀλλὰ μὲ γέροντας καὶ φρονίμους, διὰ τὴν ἀκούει ψυχοφελῆ καὶ χρήσιμα λόγια. Ἦτο δὲ πολὺ ἀνδρεῖος καὶ εἰς ἄλλους ὀνομαστὸς καὶ περιφημος, ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς τὴν καλὴν αὐτοῦ φήμην ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων, τοῦ ἐμύνησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον, καὶ συνομιλήσας ἐχάρη τόσον ὅπου τοῦ ἔδωκε καὶ ὀφφίκιον Δουκὸς, νὰ δρίζῃ ἐπαρχίας νὰ ὑποτάσσονται εἰς αὐτόν. Ὁ δὲ Νικόλαος λαβὼν τὴν ἐξουσίαν ἐγύμναζε τοὺς στρατιώτας, ὅχι μόνον τὰ ἐπιτήδεια τοῦ πολέμου, ἀλλὰ τὸ περισσότερον τοὺς ἐσυμ-

βούλεσε καὶ τοὺς ἐδίδασκε εἰς τὴν ἀληθινὴν καὶ Ὁρθόδοξον πίστιν, πῶς νὰ προσεύχονται καὶ νὰ παρακαλοῦν τὸν Δεσπότην Χριστόν, νὰ τοὺς δίδει δύναμιν καὶ ἀνδρείαν.

Τοὺς ἐδίδασκε ποτὲ νὰ μὴν ἀδικήσουν κανένα, ἢ συκοφαντίσουν οὔτε παραμικράν τι ζημίαν νὰ μὴν ἀκουσθοῦν ὅτι ἐπραξαν οἱ στρατιῶται τοῦ Νικολάου. Εἰς μίαν μάλιστα μάχην ἐφάνη μέγας νικητὴς ὅπου ἐπετάχθησαν χωρὶς νὰ θανατωθοῦν, προσκυνήσαντες αὐτὸν οἱ Θεσσαλονικεῖς ἐλθόντες εἰς μέγα κάστρον τῆς Λαρίσης εὐμορφον καὶ καλωπισμένον μὲ πύργους δυνατοὺς φυλαττόμενον. Σκεπτόμενος δ' Ἅγιος ὅτι τὰ παρόντα ἀξιώματα καὶ εἰς τιμὰς εἶναι οὐδὲν λέγων. Τί μὲ θέλει ὠφελήσει ἢ πρόσκαιρος τιμὴ τοῦ Δουκὸς καὶ τὸ φθαρτὸν ἀξίωμα.

Καλλίτερον εἶναι νὰ ὑπάγω νὰ ἡσυχάσω εἰς ἔρημον τόπον νὰ κλαίω τὰς ἀμαρτίας μου, ἵσως νὰ τύχω παρὰ Θεοῦ συγχωρήσεως τὴν ὥραν τῆς κρίσεως. Ἀμέσως ἀνεχώρησεν καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ βουνὸν τῆς Βουνένης, ἐκεῖ ἐκατοικοῦσαν ἀσκηταὶ καὶ ἀναχωρηταὶ καὶ ἐνάρετοι μοναχοί, ὅπου ὅταν ἐπῆγε καὶ τοὺς εἶδε ἐχάρη πολὺ, καὶ εὐχαρίστησε τὸν Κύριον, ὅπου τὸν ὠδήγησε καὶ τὸν ἐφώτισε εἰς τοιοῦτον τόπον ψυχωσπηρίον.

Ἐμείνε δὲ ἀρκετὸν καιρὸν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς μοναδικῆς Πολιτείας ὅπου ἐθαύμασαν τὴν μεγάλ-

λην του προθυμίαν, καὶ τὸν ἔνθεον ζῆλον ὅπου ἐκοπίαζεν εἰς τὴν ἀσκησιν εἰς τὴν προσευχὴν, εἰς τὴν νηστείαν εἰς τὴν ὁλονύκτιον ἀγρυπνίαν, ὅπου ἦτο φῶς καὶ παράδειγμα ὑπερβαίνων ὅλους τοὺς συνασκητὰς Ἀγίους Πατέρας.

Ἀλλὰ ὁ πονηρὸς διάβολος ἐφθόνησε τὸ καλόν, καὶ ἤλθον οἱ ἄθεοι Ἀβδαροι, καὶ ἐκυρίευσαν ὅλα τὰ περίχωρα καὶ ἐπῆραν ὅλους τοὺς μοναχοὺς καὶ τοὺς ἐπαρακίνουν νὰ προσκυνήσουν τὰ εἰδῶλα, ὅπου ἐθανάτωσαν πολλοὺς, ὅπου δὲν ἠθέλησαν νὰ προδώσουν τὴν ἀληθινὴν πίστιν, ὅπου ὅταν αὐτοὺς συνέλαβον, βλέπει ὁ Ἅγιος Νικόλαος τὴν νύκτα ἐκείνην, ὅτι ἤλθεν ὁ Ἀγγελος Κυρίου καὶ τοῦ λέγει νὰ ἐτοιμασθῆτε καὶ νὰ σταθῆτε στερεοί, ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας μέλλετε νὰ μαρτυρήσετε νὰ λάβετε βραβεῖα τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως νὰ κληρωνομήσετε τὴν οὐράνιον Βασιλείαν.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἀγγελος ἔγεινε ἄφαντος, καὶ ὁ Ἅγιος τοὺς συμβούλευεν ὅτι νὰ μὴ φοβηθοῦν τὸν πρόσκαιρον θάνατον, ἀλλὰ πρέπει νὰ δείξωμεν πάντες τὴν ἀνδρείαν μας νὰ εὕρωμεν αἰώνιον ἀνάπαυσιν εἰς τὸν χορὸν τῶν Ἀγίων.

Ὅπως τοὺς ἄλλους μάρτυρας καὶ ἀσκητὰς τοὺς ἀπεκεφάλισαν, τὸν δὲ Ἅγιον Νικόλαον ἐπειδὴ τὸν εἶδον νέον, τὸν ἐκολάκευσον νὰ προσκυνήσῃ τὰ εἰδῶλα τὰ ὁποῖα ἦτο ἀδύνατον τοῦ ἔδωσαν με-

γάλα μαρτύρια, τὸν ἔδειραν ἀνελεήμονα, ὅπου ἐκοκίνησεν ἡ γῆ ἀπὸ τὰ Ἅγια αἵματα τοῦ μάρτορος, ὅπου τρεῖς φορὲς ἀλλάξαν οἱ μαστίζοντες αὐτόν· τὸν ἔδεσαν εἰς ἓνα δένδρον καὶ τὸν ἐτόξευον, τὸν ἐλόγχευσαν μὲ ἓνα κοντάρι, καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ διάφορα βασανιστήρια, ὅπου ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀλλάξῃ γνώμην λέγων. Θεὸν ἀληθινὸν προσκυνῶ καὶ αὐτὸν μόνον λατρεύω, καὶ παραστέκεται ἔμπροσθέν μου, ὅπου οἱ βάρβαροι ἀπελπίσθησαν καὶ ἐκοψαν τὴν Ἀγίαν αὐτοῦ Κεφαλὴν εἰς τὰς 9 τοῦ μηνὸς Μαΐου, καὶ ἀνῆλθεν ἡ μακαρία καὶ δλόφωτος αὐτοῦ ψυχὴ εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς τὸ δὲ Ἅγιον Δεῖψανον ἔκαμε μεγάλα καὶ ἀνεκδιήγητα θαύματα, ὅπου ἐσυνέβη εἰς μεγάλας ἀσθενείας, καὶ εἰς τὴν νῆσον Ἄνδρον, καὶ εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως θαυματουργῶν ἡ χαριτόβρυτος Κάρα τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Ὁσιομάρτυρος Νικολάου τοῦ ἐν Βουνένοις.

Ὡν τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας αὐτοῦ τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἀγίων Ἀμήν.

10 Ἀποστόλου Σίμωνος τοῦ Ζηλωτοῦ, καὶ τοῦ Ὁσίου Λαυρεντίου. Τοῦ Ἀποστόλου Ἦχος Γ'.

Ἀπόστολε Ἄγιε Σίμων πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄψουσιν, παράσχῃ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα τοῦ Ὁσίου Λαυρεντίου Ἦχος Γ'.

Μέγαν εὐρατο, ἡ κώμη κλέος, τὸν Λαυρέντιον βροτῶν τὸν θεῖον, ὡς ἀσκητὴν ἐν ἀσκηταῖς δοκιμώτατον, καὶ ἱατρὸν ἀσθενούντων πανθαύμαστον, Πάτερ Ὁσίε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ἀποστόλ. Ἦχος Β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὸν ἀσφαλῶς, τὰ τῆς σοφίας δόγματα, ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν εὐσεβούντων θέμενον, ἐν αἰνέσει μακαρίζωμεν, τὸν Θεηγόρον πάντες Σίμωνα, τῷ θρόνῳ, γὰρ τὴν δόξαν νῦν παρίσταται, καὶ σὺν τοῖς Ἀσωμάτοις ἐπαγάλλεται, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁσίου Λαυρεντίου. Ἦχος Δ'.

Ὡς ἀστήρ ἐξέλαμψας ἐκ τῆς Ἑῶας, ἀναλάμψας ἠῦγασας, ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν, τὰς ἀρετὰς τῶν θαυμάτων σου, θαυματοφόρε Παμμάκαρ Λαυρέντιε. Μεγαλυνάριον.

Σὺ κληθεὶς ἐν γάμῳ ὁ Ἰησοῦς, ὕδωρ τε εἰς οἶνον, Θεῖε Σίμων μεταβαλὼν, γάμον ἔπεισέ σε, εἰς παρθενίαν στρέφαι, Σταυρὸν αὐτοῦ ζηλῶσαι καὶ σταυρωθῆναι σε.

Χαίροις τῶν Ὁσίων κλέος στερρόν, καὶ τῶν ἀσκουμένων, ὁ ταχύτατος ἄρωγός τὸ καθαρὸν δοχεῖον τῆς σεπτῆς Τριάδος, Λαυρέντιος ὁ Θεῖος ὕμνοις τιμήσωμεν.

Ἀκολουθία Ὁσίου Λαυρεντίου Ἀθῆναι 1607 Γ. Α. Βουτέρης Ἱερεῦς. Ἐφημέριος Ὁσίου Μελετίου.

11. Μαΐου Ἱερομόνυρος Μωκίου καὶ τὰ ἐγκαίνια Κων)πόλεως. Ἦχος Δ'. Καὶ τρόπων μέτοχος, τῶν Ἑγκαινίων ὁ αὐτός.

Τῇ Θεοτόκῳ ἡ πόλις, τῇ Θεοτόκῳ προσφόρως, τὴν ἑαυτῆς ἀνατίθεται σύστασιν· ἐν αὐτῇ γὰρ ἑορτήκεται διαμένειν, καὶ δι' αὐτῆς περισώζεται καὶ κραταιοῦται, βοῶσα πρὸς αὐτήν : Χαῖρε ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τοὺς ἀσφαλεῖς.

Καθοπλισθεὶς τῷ θυρεῷ τῆς πίστεως, τῶν ἀσεβῶν τὰς παρατάξεις ἔστρεψας, καὶ ἐδέξω δόξης στέφανον, παρὰ Κυρίου μάκαρ Μώκιε· διὸ μετὰ Ἀγγέλων ἀγαλλόμενος, περισώζε κινδύνων τοὺς ὑμνοῦντας σε, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν. Μαγαλυνάριον.

Οἱ τῷ θείῳ οἴκου σου καὶ Ναῶ, νῦν συνάθροισθέντες, σοὶ προσπίπτωμεν εὐλαβῶς, φωτισμὸν αἰτοῦντες, καὶ τῶν πταισμάτων λύσιν, Μώκιε ταῖς λιταῖς σου, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον.

Ὁμιλία περὶ Μεταλήψεως.

Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει καγὼ ἐν αὐτῷ λέγει Κύριος.

Μηδεὶς ἀμαρτωλὸς νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν Δεσποτικὴν Τράπεζαν τῶν ἀχράντων τοῦ Θεοῦ μυστηρίων. Οἱ κοινωνοῦντες τὰ ἄχραντα μυστήρια, πρέπει νὰ εἶναι τέλειοι εἰς τὴν ἀρετὴν, νὰ ἔχουν

καθαρὰν τὴν συνείδησιν, ἀπὸ ἀμαρτίας διὰ νὰ πλησιάσουν, εἰς τὴν θείαν Μετάληψιν. Λέγει ὁ Ἅγιος Θεοδώρητος. Ὅτι οἱ θεοὶ Πατέρες ζητοῦν τελειότητα ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς, νὰ προσέλθουν εἰς τὰ ἄχραντα μυστήρια διόρθωσιν ζωῆς καὶ μετανοίας. Ὁ ἀναξίως κοινωνῶν ὑβρίζει τὸν πλάστην τοῦ Θεοῦ. Λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, οἱ ἀναξίως κοινωνοῦντες, προξενοῦν μόνοι τῶν τὸν θάνατόν των, καὶ ἐπέρχεται πάραυτα ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς κεφαλὰς των, δίδουν ἀφορμὴν τῆς καταστροφῆς των διὰ τὴν ἀσέβειαν καὶ ἀνευλάβειαν ὅπου ἔχουν, πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἔρχονται αἱ θλίψεις, αἱ συμφοραὶ καὶ δυστυχίαι, καὶ προὖτως ὁ θάνατος.

Ἡ πολιτεία τοῦ Χριστιανοῦ, πρέπει νὰ εἶναι οὐράνιος καὶ ἀγγελικὴ τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει, λέγει ὁ Προφήτης Ἀβδακούμ. Χρυσόστομος. Τὰ Ἅγια τοῖς ἁγίοις. Ἦτοι πρέπει νὰ δίδωνται τὰ Ἅγια εἰς τοὺς καθαρὸς καὶ ἄγνους ἀπὸ ἀμαρτίας, ὅχι εἰς τοὺς ἀκαθάρτους καὶ μεμολυσμένους : Χριστιανὲ πῶς προσέρχεσαι κοινωνῶν τῶν ἀχράντων μυστηρίων μιαιοῖς χεῖλεσι, τοῦ ἁγίου σώματος καὶ αἵματος τοῦ Κυρίου, Τράπεζα ἐστὶ Βασιλική, Ἄγγελοι ὑπηρετοῦν πάρεστιν ὁ οὐράνιος Βασιλεὺς, πῶς προσέρχεσαι ἀναισχύτως ρυπαρὸς τῇ Θεϊκῇ ταύτῃ τραπέζῃ.

Πρέπει ὁ Χριστιανὸς νὰ εἶναι προπαρασκευασμένος διὰ τῆς θείας Ἐξομολογήσεως, νὰ ἔχει ἄδειαν τοῦ Πνευματικοῦ, καὶ οὕτω νὰ προσέρχονται μὲ εὐλάβειαν καὶ συντριβὴν καρδίας, καὶ δακρύων, εἰς τὸ φοβερὸν τοῦτο μυστήριον τῆς μεταλήψεως.

Πῦρ γὰρ ἐστὶ· τοὺς ἀναξίους φλέγον.

Σολομὼν περὶ Ἀγίας Κοινωνίας. Εἰς ἀσυνέτου ψυχὴν, Θεὸς οὐκ εἰσελεύσεται, ἐὰν δὲ εἰσελεύσεται ταχέως καὶ ἐξελεύσεται.

Ἐχῶμεν πολλὰς μαρτυρίας, ἐκ τῶν ἱερῶν Γραφῶν, ὅτι οἱ Χριστιανοί, πρέπει νὰ κοινωνοῦν συχνά, βεβαίως εἶναι ὁρθὸν καὶ Ἅγιον, ἀλλὰ ἀπαντῶμεν εἰς τὴν μαρτυρίαν ταύτην, ἃν οἱ Χριστιανοὶ τῆς ἐποχῆς μας πρέπει νὰ κοινωνοῦν, ὅπου μέχρις ὅστων κυλίσονται εἰς τὸν βόρβορον τῆς διαφθορᾶς, τῆς ἀσελγείας, τοῦ φθόνου, τῆς κακίας, τῆς ζηλίας, τῆς πλεονεξίας, τῆς ἀρπαγῆς, τοῦ μίσους, τῶν προλήψεων τῶν δυσιδαιμονιῶν, ὅπου βασιλεύουν εἰς τὰς καρδίας των, ὅλα τὰ πάθη τῆς περσεργείας, τῆς συκοφαντίας, τῶν αἰσχυρῶν καὶ ἀνιδήκων, τῆς μεταμφίσεως τῆς μορφῆς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ὅπου περιφέρονται ὡς εἰδολα ἄνευ συνηδείσεως μέσα εἰς τὴν κοινωνίαν, μὴ σκεπτόμενοι ὅτι θανάσιμως ἁμαρτάνουσι, ὅπου ὅλαι αἱ οἰκίαι εἶναι φορτωμέναι ἀπὸ προλήψεις δυσιδαιμονίας, καὶ ὀνομάζονται Χριστιανοί, καὶ

εἶναι μακρὰν τοῦ Χριστοῦ, πῶς νὰ προσέλθουν οἱ τοιοῦτοι εἰς τὴν Δεσποτικὴν Τράπεζαν τῆς θείας Κοινωνίας.

12 Γερμανοῦ καὶ Ἐπιφανίου Ἀγίων Πατέρων Ἡχ.
Α' Τῆς Ἐρήμου.

Ξυνωρίδα τῆς θείας Ἐκκλησίας τὰς σάλπιγγας Γερμανὸν σοφὸν Ἱεράρχην, καὶ κλεινὸν Ἐπιφάνιον, τιμήσωμεν προφρόνως οἱ πιστοί, τὸν μὲν ὡς ἐν φρονήματι στερεῶς, ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ Εἰκότος, τὸν Θεομάχον λέοντα ἐλέγξαντα, ὡς μάστιγγα δὲ αἰρέσεως δεινὴν τὸν Ἅγιον Ἐπιφάνιον. Οὗτοι γὰρ ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ προσεύουσι.

Κοντάκιον Ἡχ. Δ'. Ὁ ὑψωθεὶς.

Ἱεραρχῶν τὴν θαυμαστὴν ξυνωρίδα, ἀνευφημήσωμεν πιστοὶ κατὰ χρέος, σὺν Γερμανοῦ τὸν θεῖον Ἐπιφάνιον, οὗτοι γὰρ κατέφλεξαν τῶν ἀθέων τὰς γλῶσσας δόγματα σοφώτατα διαθέμενοι πᾶσι, τοῖς Ὀρθοδόξοις μέλπουσι αἰεὶ τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον.

Μεγαλυνάριον.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, τοὺς θεῖους Πατέρας Ἐπιφάνιον Γερμανόν, πύργους τοὺς μεγάλους, φωστῆρες τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τῶν Ἀρχιελέων πάντοτε τὸ ἐγκαλλώπισμα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

**Περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ προσέρχωνται
εἰς τὸ "Ἅγιον Βῆμα.**

Μετὰ λύτης μου βλέπω μεγάλην ἀταξίαν εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς, νὰ προσέρχωνται ἀνευλαβῶς εἰς τὸ Ἱερὸν βῆμα ὄχι μόνον Κληρικοί, ἀλλὰ καὶ πάσης τάξεως κοσμικοί, ἀνευ σεβασμοῦ προφασιζόμενοι μερικοὶ ἐξ αὐτῶν ὅτι ἔχουν εὐχήν. Δύνανται δὲ νὰ εἰσέλθουν, μόνον, διὰ τὴν καθαριότητα νὰ ἔχουν καὶ εὐχήν Ἀρχιερέως. Τὸ Ἱερὸν εἶναι μόνον διὰ τοὺς Ἱερωμένους Ἱεροδιάκονους, Ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς, οἱ ἔχοντες μυστηρίου Ἱεροσύνης, οἱ δὲ Μοναχοὶ Ἀναγνώσται καὶ Μοναχαὶ ἔχουν χειροθεσίαν, καὶ δὲν πρέπει ἄνευ ὑπηρεσίας νὰ εἰσέρχονται εἰς τὸ Ἱερὸν Βῆμα, διότι προσξενοῦν σκάνδαλον εἰς τοὺς ἐκκλησιαζομένους ὅπου τοὺς βλέπουν, ἐν καιρῷ Λειτουργίας νὰ περιφέρονται ἀνευλαβῶς ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης, νὰ ἀπλώνουν εἰς τὰ Κηροπήγια τὰς χεῖρας τῶν, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς Ἁγίας Προθέσεως, ὅπου εἶναι καθήκον τοῦ Ἱεροδιακόνου ἢ τοῦ Ἱερέως, μάλιστα πολλοὶ ἐκ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Ναοῦ, λαμβάνουν ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν καὶ τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον διὰ Ἐξωτερικὴν Ἱεροτελεστείαν, οἱ τοιοῦτοι ἀσεβοῦν ἐναντίον τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Ὅπως δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κοινωνοῦν ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ οἱ ἔχοντες χειροθεσίαν μοναχοί, οὕτω δὲν πρέπει νὰ ἔχουν καὶ ἀξιώματα ἐντὸς τοῦ θυσιαστηρίου ἐξ ὧν ὅταν τὸ καλέσῃ ὁ ἀρμόδιος καιρὸς.

Φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν, εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος.

Εἰσελεύσομαι εἰς τὸν Ἅγιον οἶκον σου, προσκυνήσω πρὸς Ναὸν τὸν Ἅγιόν σου, ἐν φόβῳ σου.

Ὁ Εὐχέτης καὶ Πνευματικὸς Πατήρ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ

Ἱερεὺς Ἐφημέριος Ὁσίου Μελετίου.

Ἀθῆναι Ἰανουάριος 1927.